

Theaterrecensie Akke akke tuut

‘Akke akke tuut’: Kommil Foo voor de allerkleinsten

Thomas Van Caeneghem en Lander Severins in 'Akke akke tuut'. Beeld Michiel Devijver

Met *Akke akke tuut* (3+) hermaken Raf en Mich Walschaerts een kleutervoorstelling van zo'n dertig jaar geleden. Het blijft ook anno 2021 een teder verhaal over hoe een kleinzoon de laatste wens van zijn opa in vervulling brengt.

EVELYNE COUSSENS 27 september 2021, 03:00

“Nog nooit garnalen opgevist, of in zijn zwembroekje gepist.” De opa van Lander heeft nog nooit de zee gezien. Acteur Thomas Van Caeneghem introduceert opa bij de kleuters op een herkenbare manier: met gekromde rug en lichtjes bevend schuifelt hij de bühne op. Ondanks zijn verdrietige ogen is opa geen zielenpoot, en gelukkig maar dat de regie wegblijft van dit stereotype. Zijn kleinzoon Lander (Lander Severins), één brok beweeglijk lichaam, is duidelijk fier op zijn opa. Hier geen generatieconflict of *ageism*, maar een ontroerende *complicité* tussen jong en oud. De toewijding van Lander aan zijn opa is totaal.

Mich en Raf Walschaerts zijn de broers van Kommil Foo, Vlaanderens misschien wel populairste cabaretduo. Minder bekend is dat Raf in 1997 medeoprichter was van 4Hoog, het Gentse productiehuis voor kindertheater met een voorliefde voor kleuters. *Akke akke tuut* was een van hun grootste successen, en de remake belooft dat evenzeer te worden. De muzikale regie is loepzuiver, en schuilt niet zozeer in het klassieke ‘invoegen’ van liedjes als in het muzikaal maken van alle podiumelementen. Tekst, spel, lichaam: alles ademt ritme.

Neem de lange scène waarin Lander zijn opa aankleedt: het lijkt wel een jazzimprovisatie waarbij tong, lippen, lijven worden ingezet als instrumenten. Naast sturend regie-element is de muziek overigens ook een van de vele tools om humor te genereren, naast visuele, fysieke en talige grapjes. Het is muggenzifterij, maar: in dat rijke arsenaal mocht wat ons betreft de onderbroekenlol wat worden gedimd.

De kleuters zien duidelijk hoe alle ingrediënten van de reis naar de zee vorm krijgen: een reeks koffers wordt de trein, een gietertje met zand vormt het strand, een glinsterend doek verbeeldt uiteindelijk het zilte nat. Ze nemen deze *make-believe* aan zoals kindergeesten omgaan met magie: complexloos. Voor de oudere kijkers dringt het langzaam door dat Lander zijn opa helemaal niet naar de zee brengt, maar de zee naar zijn opa, en dat hij dat doet op een manier die in de verwarde nevelen van de aftakelende geest geloofwaardig is. Lander geeft zijn opa zijn verbeelding van de zee cadeau – een immens geschenk. En wat een cadeau is deze tedere voorstelling zelf, voor iedereen die het geluk heeft ze te zien.